

POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania A.W.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracyjnych w Warszawie

o wysokość emerytury policyjnej i policyjnej renty inwalidzkiej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8 maja 2025 r.,

uchyła postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2025 r. w sprawie II USKP 124/24 i umarza postępowanie kasacyjne ze skargi organu rentowego.

[az]

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 13 marca 2025 r. w sprawie II USKP 24/24 umorzył postępowanie kasacyjne, przyjmując, że: „Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 sierpnia 2023 r., III AUa 1139/20. W piśmie procesowym z dnia 21 lutego 2025 r. pełnomocnik skarżącego cofnął tę skargę, wnosząc o umorzenie postępowania kasacyjnego”. W rzeczywistości w powyższej sprawie skargę kasacyjną wniósł odwołujący się A.W., a pismo Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (zawierające błędnie

sygnaturę niniejszej sprawy) dotyczyło innej sprawy zawisłej przed Sądem Najwyższym.

Stosownie do art. 398²¹ k.p.c. jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed Sądem Najwyższym, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, zaś stosownie do art. 391 § 1 k.p.c. jeżeli nie ma szczególnych przepisów o postępowaniu przed sądem drugiej instancji, do postępowania tego stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

W świetle art. 355 k.p.c. przyczyną umorzenia postępowania jest (także) zaistnienie okoliczności, w świetle których wydanie wyroku staje się zbędne lub niedopuszczalne. Niedopuszczalność procesu jest pojęciem związanym powszechnie z następczym brakiem przesłanki procesowej (z wielu zob. Z. Resich, *Przesłanki procesowe*, Warszawa 1966, s. 85; W. Siedlecki [w:] *Kodeks postępowania cywilnego...*, t. 1, red. Z. Resich, W. Siedlecki, s. 556; J. Krajewski [w:] *Kodeks postępowania cywilnego...*, t. 2, red. J. Jodłowski, K. Piasecki, s. 578; P. Telenga [w:] *Kodeks postępowania cywilnego*, t. 1, Komentarz do art. 1–729, red. A. Jakubecki, Warszawa 2017, s. 415). Zgodnie z zasadą dyspozytywności procesu cywilnego proces nie może toczyć się bez powództwa (czyli wniosku powoda o rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy). Istnienie pozwu (powództwa) warunkuje więc dopuszczalność procesu. Dlatego też przyjmuje się, że istnienie pozwu (w istocie chodzi o powództwo) należy traktować jako przesłankę procesową w szerszym znaczeniu. Odpowiednio zatem przesłanką procesową skargi kasacyjnej jest jej wniesienie. Jeśli jej nie wniesiono, niedopuszczalne jest orzekanie o niej.

Ponieważ w niniejszej sprawie organ rentowy nie wniósł skargi kasacyjnej, niedopuszczalne było prowadzenie postępowania kasacyjnego z nieistniejącej skargi i wydanie orzeczenia (tu: o umorzeniu postępowania kasacyjnego ze skargi organu rentowego).

W związku z powyższym postępowanie ze skargi kasacyjnej organu rentowego należało umorzyć, uchylając uprzednio postanowienie Sądu Najwyższego umarzające postępowanie kasacyjne ze skargi organu rentowego (co wynika z uzasadnienia tego postanowienia).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

[az]

[a.ɪ]